Мене тато прогнав і прокляв,
бо у мене дитина од "гоя".
Він казав, щоб упала земля
Попід нами, Оленко, з тобою.

Тато мій! Він такий старий,
Як помовклі листки талмуду.
Плаче він: "Ой на доньчин гріх
Будуть з мене сміятися люди.

О, прокляте, прокляте дівча,
Не хватило для неї єврея".
І у нього сльози в очах,
В бороді – сріблястому інеї.

Мама плаче: "У неї Оленка,
Не Дебора, не Лія й не Хана".
Ах я знаю, для мами сивенької
Це велика, велика драма.

Моя рідна стара матусю!
В неї руки в лушпинні від риби,
Бо вона куховарити мусить,
Заробляти шматочки хліба.

А в Оленки синь у очах
І русяво-біле волосся.
Що то скаже моє дівча
На запитання "нація" гостре.

І не може тато простить,
Що у мене дитина од "гоя".
Ну, а мама сказала: "Ти
Та прийшла б коли-небудь із "тою"".